

— Стежи-доріжки, трави у лузі,
Гаю-розмаю, густе гілля!
Чом мовчите ви в печалі, в тузі?
— Той, хто гуляв тут, вже не гуля.

— Чому не видно в вікні нікого?
Чому в садочку квітки звелись?
Де твій господар, хато-небого?
— Хто його знає, зійшов кудись.

— Бровко кудлатий, пильнуєш хати?
— Яка то хата — пуста німа.
— Чом плачеш, хлопче? — Немає тата.
— Чом плачеш, жінко? — Мужа нема.

— Де ж він подівся на безталання?
— В острог узято, на чужину.
— Відки ви, хвилі? — З краю заслання.
— Що принесли ви? — Чорну труну.